

στίας τῆς ὑπάρσεως τῶν μεταξῶν, ἐξερχίτως προτιμωμένων εἰς τὰ ἰταλικά σύνορα καὶ καθ' ὅλον τὸν μεσημβρινὸν τοῦ κράτους, συνέστησε πλησιέστατα τῶν Παρισίων, εἰς Σαιν-Μώρ, ἐργοστάσιον μείζονος πολυτελείας, ἐν ᾧ κατασκευάζοντο ὑφάσματα χρυσοῦσαντα καὶ ἀργυροῦσαντα. Ἐπίσης συνέστησεν εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου κατοπτροποιεῖον, ἀπαλλάξεν τὴν Γαλλίαν τοῦ δασμοῦ τὸν ὁποῖον ἐτέλει εἰς τὴν Βενετιανὴν μέχρις ἐκείνου· συνέστησεν εἰς Γοβελίνους τὴν βιομηχανίαν ἐκείνην, τὴν ἐφάρμιλλον πρὸς τὰς καλλιτέρας τῆς Εὐρώτης. Διευκόλυνεν ἀκολούθως τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ ὅλων τῶν κέντρων τῆς περὶ αὐτοῦ δημοσυργηθείσης· ἐθνικῆς εὐδαιμονίας· ἥνοιξε δρόμους ἐσωτερικοῦς, ἤρχισε καὶ εἶδε περατωθεῖσαν τὴν διώρυγαν τοῦ Λαγκουεδόκου, δι' ἧς ὁ Γαρόννας ποταμὸς ἐνόησε τὴν Μεσόγειον μὲ τὸν ὠκεανόν.

Ἐκάνοντι ἀκολούθως τὴν κατάστασιν τῶν τελωνείων, οὐδενὸς ὅμως ἐφείσθη ὅπως συνάψῃ σχεσιν μὲ τὰ ἔθνη, καὶ διευκόλυνῃ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν σιτηρῶν, ἐκ τῶν ἀπωτέρων χωρῶν. Ἐπερὶ τὸ ναυτικὸν τῆς Γαλλίας εἰς θέσιν ὥστε νὰ μὴ πτοῖται πλέον τὸ ἀγγλικόν. Ἀπὸ τὰς φροντίδας αὐτοῦ, ἐν μὲν τῷ 1672, ἠρίθμει ἡ Γαλλία 60 δίκροτα τῆς γραμμῆς καὶ 40 φρεγάτας, ἐν δὲ τῷ 1681, εἶχεν 498 πολεμικὰ πλοῖα καὶ 16,000 ναῦτας. Ἐπροφύλαξε καὶ ἡσφάλισε τοὺς γαλλικοὺς λιμένας, ἐκέρδησε τὸν ὅρμον τοῦ Σιερβούργου ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ ἐξηγόρασε τὸν τῆς Δουγκέρκης ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀγγλων. Συνέστησε τὰς ἐταιρίας τῶν Δύο-Ἰνδιῶν, ὅπως κυριεύσῃ τῶν ἀπομεμακρυσμένων θαλάσσων, καὶ ἐστείλῃ τὸν Δουκένσιον νὰ καθαρίσῃ ἐκ τῆς πειρατίας τὰς περιθρεχούσας τὰ γαλλικὰ πελάγια θαλάσσας.

Ἠθέλησε τοὺς Παρισίους ἐπαΐξιν μητρόπολιν τοιούτου βασιλείου. Ἐπὶ τοῦ δαΐφους τοῦ Περβόλτ ἀπεπερατώθη διὰ τῶν φροντίδων αὐτοῦ τὸ Λουβρον, ἐν ᾧ τῷ 1664, καὶ ᾠκοδομήθη τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῷ 1667, ἐκδόμησε τὴν πόλιν δι' ἀψίδων θριαμβευτικῶν, μεγαλοπρεπῶν δημοσίων καταστημάτων, δι' εὐθυγραμμίων καὶ εὐρυχωρῶν ὁδῶν, ἡ λιθόστρωσις καὶ ὁ κατὰ τὴν νύκτα φωτισμὸς τῶν ὑποίων συγκατεριθμήθη μετὰ τῶν δημοσίων δαπανῶν, ἐνῷ πρότερον ἦτον εἰς ἑαυτοῦ τῶν πολιτῶν, καὶ ἡσφάλισεν ἐπὶ τέλους τὴν ζωὴν τούτων, 24 πρωτοφυλακὰς συστήσας καθ' ὅλην τὴν πόλιν.

Τέλος ἠθέλησεν ὥστε, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὕλης ταύτης· πολυτελείας τῆς ἀναπτυσσομένης πανταχοῦ, ἡ σοφία ν' ἀνυψώσῃ τὰ λαμπρότερα φῶτα τῆς· οὕτως ἰδρύσατο, τῷ 1663, τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμματικῶν· τῷ 1664 τὴν Ἀκαδημίαν τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς· τῷ 1666, τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν, διατηρήσαντες αἵ ποτε τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν σοφῶν ἐταιριῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐδημιούργησε τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδη-

μίαν ἐν Ρώμῃ· μετέφερε τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ βασιλέως εἰς δύο οἰκοδομάς· γειτνιαζούσας τὸ μέγαρόν του, καὶ προσεπλούτισεν αὐτὴν διὰ πλήθους χειρογράφων ἐς αἰ πολυτίμων· ἐνίσχυσε τὰς ιδέας ἐξήκοντα συγγραφέων, τῶν δοκιμωτέρων τῆς Εὐρώπης. τοὺς ὁποίους ἐξελέξατο καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐπίσης· ὡς καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐπιτυχῶς. Εἰσήγαγεν ἐν ἐνὶ λόγῳ τὴν τάξιν πανταχοῦ καὶ εἰς πάντα, ὡς εἶχε πράξει προηγουμένως εἰς τὰ οἰκονομικά. Κατέβαλε πᾶσαν φροντίδα πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἐπιστημῶν, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, καὶ εἰς αὐτάς δὲ τὰς μεγάλας διατάξεις, τὸν Μέλανα κώδικα κτλ. καὶ εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῶν νομοθετικῶν μνημείων τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ἰδ' ἀναφάνεται τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τῆς τακτοποιήσεως, ὅπερ σχηματίζει, ἀληθῶς εἰπεῖν, τὸν διακριτικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα.

Βλέπων τις τὰ καταστήματα τὰ ὑπὸ τοῦ Κόλβερ θεμελιωθέντα καὶ μέχρι σήμερον περιωθέντα, καὶ τὸ πόσον ὀλίγα αἱ ἐπόμεναι κυβερνήσεις προσέθηκαν εἰς ταῦτα, δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ ν' ἀναλογισθῇ τὴν περὶ τοῦ ἔθνους τοῦ ἀρελομένην αὐτῷ εὐγνωμοσύνην. Ἀλλ' ὅταν τις σκεφθῇ ὅτι πρὸς τὰς μεγάλας καὶ γενναίας ταῦτας ἐπιχειρήσεις οὐδένα ἄλλον εἶχεν, ἢ τὴν ἐξ αὐτῶν δυναμένην νὰ προκύβῃ ὠφέλειαν, παρακινητὴν, ὡς τῆς ἐξ αὐτῶν δόξης περιποιουμένης, κατὰ τὰς κοινὰς ιδέας, εἰς Λουδοβίκον τὸν ΙΔ', ὅστις ἔλαβε μόνον τὸν κόπον νὰ υπογράψῃ τὰ διατάγματα, θεδαιῶς τὸ πρὸς τὸν διάσημον τοῦτον καὶ μεγαλοφυῆ ἄνδρα σέβας εἶναι ἀπεριόριστον.

Π. Γ.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Οἱ μῆνες ὡς οἱ Βασιλεῖς δὲν ὀνόμαζον εἰς ὅλοκληρόν· ὁ μὲν Νοέμβριος ἐξέπνευσε, ζήτω ὁ Δεκέμβριος!! καὶ, ζήτω ὁ Δεκέμβριος, ζήτωσαν ὅλαι αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας ὁ Ὑψίστος μᾶς στέλλει ἵνα εὐφρανώμεθα τὴν ζωὴν ἡμῶν καὶ πάντα τ' ἀγαθὰ αὐτῆς.

Αἱ Ἀθῆναι αἱ μέχρι τοῦδε μονότονοι, ἀνταλμβάνουσι ζωὴν, ψυχὴν, κίνησιν, ἡ πόλις ὡς ἐκ τῶν θεαμάτων, ὁμοιάζει πανόραμα εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκει καὶ πένης καὶ πλούσιος, καὶ πᾶς τις ὡς εἰς δαγερότυπον τὴν εἰκόνα τοῦ ὁ διαβάτης εἰς κάθε γωνίαν τῶν ὁδῶν ἀναγινώσκει Ἱστορηματὴ τῆς 3 μ. μ. μετέωρον τῆς 8 μ. μ. κρηώτα, εἰδένος ζωῶν τῆς 12 π. μ. τὰς δὲ προσδιορισμένους ὥρας τῆς ἐνάρξεως, ὁ ὅλος σωρηδὸν συρρέει ὅπου τὰ θεάματα· ζήτω λοιπὸν καὶ πάλιν ὁ δεκέμβριος!

Τὸ μελόδραμά μας δεικνύει τοὺς στολισμοὺς τῶν Κυριῶν, τὰς ποικιλοχρόους ταινίας κυματιζούσας ἐπ' ἄλλοκότων σκουφωμάτων, τὰ ἔα εὐχὴ ἐπὶ

των, τὴν *παιπίλην* (*poudre*) δισπαρμένην ἀφθύνως ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ τέλος τὴν ἄμετρον εὐαισθησίαν μέχρι δακρύων τοῦ ὠραίου φύλου. Ἄν αἱ μούσαι κατέβαινον ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ Ἑλικῶνος διὰ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ μελόδραμα, ἤθελον ἰδεῖ ἄλλας μεταμορφώσεις τοῦ Ὀιδίου.

Τὸ χοροδράμα ἐπισύρει τὴν ἐπικρίσιν τῶν λεγομένων ἠθικῶν, αἱ φρόνιμαι κυρίαι στρέφουσι τοὺς ὀφθαλμούς των ποτὲ μὲν πρὸς τὰ ἄνω, ποτὲ δὲ πρὸς τὰ κάτω, διὰ νὰ βλέπωσι καὶ νὰ μὴ βλέπωσι τοῦτο! . . . καὶ διατὶ ὅχι; . . οὕτω γίνεται καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν· τὰ πάντα προσποιήσεις!!

Τὸ ὑποδρόμιον μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ ἀγυρτεία ὕψωσε τὴν κεφαλὴν της ἐντὸς τῆς πρωτευούσης, οἱ χοροὶ αὖριον θέλουσι μᾶς παρέξει ὕλην ῥωμαντικῶν περιγραφῶν. Τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνυπομόνως περιμένουσι θεατικαὶ καὶ δύσμοργοι κυρίαι ἐλπίζουσαι καὶ ἐρώσαι. Τὸ ἔρᾶν εἶναι λέξις μαγευτικὴ! Ὡ πόσον ἡ καρδία πάλλει εἰς τὸν στοχασμὸν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐλπίδος! ὁ χρόνος παρέρχεται ὡς ἀστραπή, καὶ ὅταν τὸ φθινόπωρον τῆς ζωῆς φθάσῃ, δὲν θὰ δυνηθῇ τις πλέον νὰ συγγραφῇ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μυθιστόρημα τῆς καρδίας, τοῦ ὁποίου τὰς σελίδας τόσον εὐφῶς, ἀστάτως καὶ ἐπιπολαίως, αἱ Κυρίαι διατρέχουσι τὸν χιμῶνα.

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ Ναπολέων, ἀφοῦ διὰ τῆς καθολικῆς ψηφηφορίας ἔλαβεν ὁκτὼ περίπου ἑκατομμύρια ψήφων, ἐκηρύχθη Αὐτοκράτωρ παρὰ τῶν δύο νομοθετικῶν σωμάτων· ἡ στέψις αὐτοῦ ὡς φαίνεται θέλει γίνεαι ὁμοῦ μὲ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου τοῦ ἀγνοεῖται· εἰσέτι, ἂν ὁ Πῖος Θ'. θέλει αὐτοπροσώπως στέψῃ τὸν Ναπολέοντα. Ὁ ἐπίσημος τίτλος τοῦ Αὐτοκράτορος τὸν ὅποιον φέρουσιν ὅλα τὰ δημόσια ἔγγραφα εἶναι ὁ ἐξῆς.

Ναπολέων Γ'. Αὐτοκράτωρ τῶν γάλλων; ἐλέω Θεοῦ καὶ βουλῇσει λαοῦ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀμέσως ἀνεγνωρίσθη ἡ Αὐτοκρατορία καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι δυνάμεις θέλουσι τὴν παραδεχθῆ ὡς πράξιν τετελεσμένην.

— Τὸ Ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον ἐκλονίζετο καὶ ὁ Νέστωρ τῆς διπλωματίας Πάλμερστον ἐξασκεῖ τὴν μεγαλητέραν ἐπιβροήν εἰς τὴν κάτω βουλὴν· ἐψηφίσθη δὲ νὰ αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ναυτῶν καὶ τὰ στρατιωτῶν τοῦ ναυτικοῦ κατὰ 7000, καὶ τοῦτο κατὰ συνέπειαν τῶν τελευταίων ἐν Γαλλίᾳ συμβάντων.

Ἐν Ἑλλάδι τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς, τὸ ὅποιον ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπησχόλει τὸν τύπον, δίδον τροφὴν εἰς αὐτὸν, ἐλύθη τέλος εἰς τὸ ἐν Λονδίνῳ συμβούλιον, συμφώνως μὲ τὸ σύνταγμα· δὲν εἶναι ἔργον τῆς Εὐτέρπης νὰ μνημονεύσῃ ποῖον κόμμα δυσηρεστήθη, ποῖον εὐχαριστήθη· παραθέτοντες μόνον τὰ δύο ἄρθρα τῆς συνθήκης, ἀφίνομεν εἰς τὸν νοῦν ἔχοντα νὰ κρίνῃ, ἂν τὸ ζήτημα ἐτελείωσῃ, καὶ πῶς ἐτελείωσῃ.

« Ἄρθρον Α'. Οἱ Πρίγγιπες τοῦ Βαυαρικοῦ Οἴκου οἱ καλούμενοι κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ 1832 καὶ

τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα νὰ διαδεχθῶσι τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος, εἰς περίστασιν καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς Ὅθων ἤθελεν ἀποβιώσῃ ἀνευ κατ' εὐθείαν γραμμῆς γνησίων καὶ νομίμων ἀπογόνων, δὲν θέλουσιν ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Ἑλλάδος, εἰμὴ συμμορφούμενοι μὲ τὸ 40 ἄρθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος ἔχον ὡς ἀκολούθως.

« Πῆς διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου ἀπαιτεῖται νὰ πρεσβεύῃ τὴν θρησκείαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. »

« Ἄρθρον Β'. Συμφώνως μὲ τὸ τρίτον ψήφισμα τῆς Ἑλληνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα Ἀμαλῖα μένουσα εἰς τὴν χηρείαν της καλεῖται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἀντιβασιλείαν ἐν περιπτώσει ἀνηλικιότητος ἢ ἀπουσίας τοῦ κατὰ τὸ 40 ἄρθρον τοῦ συντάγματος διαδόχου τοῦ Θρόνου.

Ἐν Ἰσπανίᾳ ἡ νομοθετικὴ συνέλευσις διελύθη καὶ ἡ πράξις αὕτη θεωρεῖται ὡς πρόδρομος τῆς καταργήσεως τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν. Εἰς Τύνιδα ὁ Ἀχμέτ Πασᾶς ἀσθενεῖ βαρέως, οἱ δὲ δύο στόλοι τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας εἶχον φθάσει ἐκεῖ.

Πολὺς λόγος ἐγένετο εἰς Ἀθήνας περὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ αὐτογράφου τοῦ Ναπολέοντος, πρὸς τὸν ὑποστράτηγον Καλλέργην. Ὅτε ὁ σήμερον Αὐτοκράτωρ καὶ ἄλλοτε ἐξόριστος διέμενεν ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶχε συνδέσει φιλικὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Κ. Καλλέργη εὐρισκομένου τότε ἐν Λονδίνῳ· ἀναβὰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον δὲν ἐλησμόνησε τὸν φίλον του, ἀλλὰ τῷ ἔγραψε αὐτόγραφον εὐνοϊκώτατον ἐν ᾧ σὺν τοῖς ἄλλοις κολακευτικοῖς λόγοις παρακινεῖ τὸν ὑποστράτηγον νὰ τῷ στείλῃ τὸν υἱόν του, « Ἀπόστειλόν μοι τὸν υἱόν σου μετ' ἐμπιστοσύνης, » θέλω ἐπιτηρεῖ ὁ ἴδιος τὴν ἀνατροφὴν του, ὅπως » μίαν ἡμέραν δοξάσῃ ὡς σὺ τὴν πατρίδα του καὶ » γίνεαι ἄξιος τῶν μεγάλων προτερημάτων τοῦ » πατρὸς του ».

Ἰδοὺ καὶ συμβὰν σπουδαιότατον, τὸ ὅποιον χαρκτηρίζεи τὸν ἀληθῶς Ἕλληνα. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀχρηματίας τοῦ κεντρικοῦ ταμείου, τῆς ἀναπαύσεως τῶν κυβερνόντων, τῆς σιγῆς τῶν νομοθετικῶν σωμάτων, πράξις μεγαλόδωρος, γενναία, ἀνήκουστος σχεδὸν εἰς τὰ χρονικά τῶν ἐθνῶν, συνεκίνησε τὴν πόλιν, τὴν κατέπληξεν· ὁ αἰοιδιμος εὐεργέτης τῆς Ἑλλάδος Στουρνάρης, ὁ ὀλίγους μόνον μῆνας διατρίψας εἰς Ἀθήνας καὶ ἀποβιώσας ἐσχάτως εἰς Χαλκίδα, ἀφῆκε διὰ τῆς διαθήκης του πρὸς τὸ ἔθνος ἑκατὸν τριάκοντα χιλιάδας δίστηλα πρὸς ἐμψύχωσιν τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν. Ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ζήλος τοῦ Εὐεργέτου τούτου τῆς Ἑλλάδος δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὴν μεγαλόδωρον προσφορὰν, ἀφῆκε ῥητὴν ἐντολὴν ὅτι ἡ θυγάτηρ του, ἥτις μόλις εἶναι διετής, χρεωστῇ ν' ἀνατραφῇ ἐν Ἑλλάδι καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ· ἄλλως τε ἡ προῖξ τὴν ὁποίαν τῇ προσδιορίζει νὰ μὴ δοθῇ εἰς αὐτήν.

Ἄν ὁ πατριωτισμὸς τῶν ἑξῶ ὁμογενῶν μας ἐλειπεν, ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, δεῖκα τὸν

ἀριθμὸν, διδασθέντες τὴν τέχνην μόνον τοῦ φατριάζειν, ἠθέλαμεν στερεῖσθαι καὶ Πανεπιστημείου καὶ Πολυτεχνείου καὶ Παρθεναγωγείων καὶ ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων, δι' ὧν ἡ φιλογένεια τῶν ἐξω ὁμογενῶν μᾶς ἐπροίκισεν. Ἡ Βουλὴ ἄνευ ἀναβολῆς χρεωστεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν αἰδίδιμον Στουρνάρην, ἀναρτῶσα τὴν εἰκόνα του εἰς τὸν περίβολον τῆς αἰθούσης τῆς.

Ἄς εἰπώμεν ὀλίγα τινα καὶ περὶ θεάτρου, τὸ ὁποῖον ἐπασχολεῖ ἀνεξαίρετως ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Δεύτερον μελοδράμα ἐδόθη ἡ *Λουίζα Μοιερ* τοῦ μουσοδιδασκάλου Βέρδνι· νέα πρόσωπα ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ Σαντολίνη *Contralto* ἔχουσα βροντώδη καὶ τεχνικὴν φωνήν, ἥτις κάλυπτε ἐνίοτε τὴν ὀρχήστραν, ὁ Κ. Σκόλας ὑψίφωνος· τοῦ ὁποῖου τὸ ἄσμα ἔχει γλυκύτητα, καὶ ἡ Κ. Μαρινάγγελη, ὑπέροχος μελωδός· αὕτη ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἶναι ὁ τύπος τῆς ὠραιότητος, ἡ φωνὴ τῆς γλυκειᾶ, ὁμαλοτάτης, τεχνικῆς, θέλγει καὶ συγκινεῖ τὰς λεπτοτέρους χορδὰς τῆς καρδίας· ὁποῖα ἀπλότης, ὁποῖα χάρις, ὁποῖα σκηνικὴ τέχνη, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως, ὅταν ἡ Μαρινάγγελη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Λουίζης πίνῃ τὸ κόνιον κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς τῆς, ἀποχαιρετᾷ τὸν ἐραστὴν τῆς καὶ τὸν πατέρα τῆς, δεικνύει τόσον πάθος, αἱ φωναὶ τοῦ ἄσματος τῆς ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς τόσον ἀλγεινῶς, ὥστε ἀποκαθίσταται ἀξιοθαύμαστος, ὁ δὲ θεατὴς ἐπὶ στιγμὴν πιστεύει εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ συμβάντος. Θέλεις νὰ ἐκτιμήσῃς τὴν ὑπέροχον ταύτην μελωδὸν; ἂν κατὰ μικρὸν χωλαίνῃ ἡ ἀκοή σου, ὅταν ἐξέλθῃς τοῦ μελοδράματος ἐξέτασε τὴν καρδίαν σου καὶ θέλεις μάθει πρὸς αὐτῆς ὁποίας συγκινήσεις ὑπέφερεν. Τῆς κατηγορίας ταύτης ἐξαίρουνται οἱ μὴ ἔχοντες σῶμα τὰς πέντε αἰσθήσεις.

ΕΥΘΥΒΟΤΑΟΣ.

ΠΟΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Ἀρθρον πρῶτον.

Μέρος Α'.

Ὁ Πλάτων, ὅστις τὰ πάντα σοφῶς ἐδημιούργησεν, ἐπροίκισεν ἰδιαζόντως τοὺς ἄνδρας μὲ ποικίλα φυσικὰ καὶ ἠθικὰ προτερήματα, ἀλλ' εἰς τὰς γυναῖκας ἐωρῆσατο πλεῖονα αἰσθηματικότητα, ζωηρότερα πάθη, λεπτότερον νοῦν καὶ εὐγενεστέραν φαντασίαν, ἡ πεῖρα δὲ ἀπέδειξεν ὅτι ἀποκατέστησαν αὐτὰς ἰσχυράς καὶ τόσον ἀναγκαίας εἰς τὴν πρόβδον τῶν κοινωνιῶν, ὅσον εἶναι βέβαιον

ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἀπὸ αὐτὰς ἔλαβε πάντοτε τὸ μεγαλεῖόν του.

Αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἐμφυτον τὴν θαυμασίαν ἐκείνην δύναμιν τοῦ διακρίνειν τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τὴν κακίαν, τὰ προτερήματα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, καὶ τὴν ἀγχίνοιαν ἀπὸ τὴν δύσνοιαν, αὐταὶ εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ὁ δεσμὸς ἐκεῖνος ὁ Γόρδιος, ὁ συνέχων τὴν ἀρετὴν, τὰ προτερήματα, τὴν ἀγχίνοιαν, αὐταὶ εἶναι τὸ ἀπόκρυφον ἐλατήριον, τὸ κινεῖν αὐτὰ κατὰ τὴν ἐπιρροίαν ἣν ἀπολαμβάνουν ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν τῶν κοινωνιῶν.

Ἡ ἀσθενεστέρα τῶν γυναικῶν δύναται νὰ καθυποβάλλῃ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς τοὺς ἥρωας, τοὺς ἡμίθεους αὐτοὺς, μὲ ἐν μόνον γέλοιον, μὲ ἐν μόνον κατηφὲς ἢ σεμνὸν βλέμμα, μὲ μίαν μόνον θελξικὰρδίον λέξιν· ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας αὐτῶν εἶναι ἡ ἀσθένειά των πολλάκις καὶ ἡ καλλίστη τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, ἣν ἀναφέρουσι συνήθως οἱ ἄνδρες, πρὸς κατηγορίαν των. Ἡ δεξιότης, τὰ θέλητρα, ἡ τέχνη, ἡ τελειότης, ἡ ἀρετὴ, τὸ κάλλος, ἡ εὐαισθησία, ἡ εὐστροφία, ἡ ὀξύνοια, ἡ μεγαλοψυχία, ἡ ἀπόφασις, ἡ σταθερότης, ἀρεταὶ θεσπέσιαι, βλέπονται συνεχέστερον εἰς τὰς γυναῖκας ἢ εἰς τοὺς ἄνδρας. Εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον ὑπάρχουν τὰ πλεῖστα, τὰ θαυμασιώτερα παραδείγματα τῶν πράξεων, ὅσα μεγάλη ψυχὴ δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ ἔχῃ μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τὸν ἄνδρα, διότι ἡ φύσις ἐδωρήσατο αὐτῇ μαγικά τινα ὄπλα, διὰ τῶν ὁποίων μένει ἀτελεσφόρητος πᾶσα ἡ τῶν ἀνδρῶν ἐπίπλαστος ἀνδρία καὶ σοφία. Πολὺ ὑπερέβησαν αἰσθητήρια, θερμὴ καὶ πάντοτε δραστηρία φαντασία, καρδίαν πλήρη συμπαθητικῶν καὶ τρυφερῶν αἰσθημάτων, συμπληροῦσιν ἅφ' ἑνὸς μὲν τὴν μεγίστην ἀξίαν τῶν γυναικῶν, ἅφ' ἑτέρου ὅμως εἶναι αὐτὰ ἐκείνα, τὰ ὁποῖα παραδίδουσιν αὐτὰς πολλάκις ἀσφαλέστατα δωρεὰν εἰς τὰς πλεκτάνας τῶν ἀνδρῶν.

Αἱ γυναῖκες πολλάκις θυσιάζουν τὴν ματαιότητά των εἰς τὴν δύναμιν των, συγχωροῦσαι τοὺς ἄνδρας νὰ λέγωσι δι' αὐτὰς ὅτι θέλουν, ἀλλὰ φυλάττουν τότε ἐν ἑαυταῖς τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς κάμουν ὅπως καὶ ἂν ἀρέσκωνται, χωρὶς νὰ τολμήσωσιν οὗτοι νὰ ταῖς ἀντιτείνωσι. Τὸ πρῶτον πράγμα ὅπερ μανθάνουσιν εἶναι τὸ μεταχειρίζεσθαι πρὸς ὄφελός των, οὐχὶ μόνον τὰ προτερήματά των, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά· ἐάν δὲ κατηγορῶνται ἀπὸ τινος ὡς ὑφαίνουσαι δόλους καὶ ἀπάτας, τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, διότι τὰς τυραννοῦν, διότι νυμφεύονται αὐτὰς χωρὶς νὰ ταῖς ἐρωτήσωσιν ἐάν τοὺς θέλωσι, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς προικὸς, καὶ διότι τυγχάνει πολλάκις ὁ μὲν γέρων νὰ νυμφεύεται νέαν, ὁ δὲ ἀπαθὴς νεάνίδα εὐαίσθητον.

Αἱ γυναῖκες ἀντιθέτουν εἰς τὴν φυσικὴν ἐδύνην, δύναμιν ψυχῆς καὶ καρτερίαν, τῆς ὁποίας οἱ ἄνδρες εἶναι ἀνέκκοι. Αἱ γυναῖκες κύπτουσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀλγηδόνος, τὸ ὁποῖον ἤθελε συντρίψει τοὺς ἄνδρας, καὶ ἐπειδὴ εἶναι προικισμένα μὲ ὁργανο-